

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1915.

Treść: № 389.—396.) 389. Rozporządzenie, w sprawie obowiązku zgłaszania i oddawania zapasów kolofonii, i oleju terpentynowego. — 390. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego. — 391. Rozporządzenie o obowiązku zgłaszania przedmiotów, składających się z ołowiu (także twardego ołowiu). — 392. Rozporządzenie, w sprawie obowiązku zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów. — 393. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia najwyższych cen za niewyprawną skórę cielęcą, wyprawną skórę cielęcą i skóry rozdwojone. — 394. Rozporządzenie o utracie adwokatury z powodu opuszczenia obszaru państwowego w czasie wojennym. — 395. Rozporządzenie, w sprawie zbadania zapasów bawełny i przędz bawełnianych i ograniczenia przerabiania bawełny. — 396. Rozporządzenie, w sprawie badania zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych.

389.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 14. grudnia 1915,

w sprawie obowiązku zgłaszania i oddawania
zapasów kolofonii i oleju terpentynowego.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zapasy kolofonii (żywicy terpentynowej, szklistej, skrzypcowej itd.) i oleju terpentynowego winien każdy, kto posiada więcej, niż jeden cetnar metryczny lub przechowuje taką ich ilość dla innych, zgłosić do Ministerstwa handlu.

Doniesienia należy skutecznie według stanu zapasów z dnia 1. stycznia 1916 i przesłać Ministerstwu handlu najpóźniej dnia 15. stycznia 1916.

Przedsiębiorstwa, produkujące kolofonię i olej terpentynowy lub prowadzące handel niemi, winny skutecznie takie same doniesienie według stanu z ostatniego dnia każdego miesiąca do 8. dnia następującego miesiąca.

Przy zgłoszeniach należy używać wyłożonych w Izbach handlowych i przemysłowych kart zgłoszenia, do których mają być wpisane także żądane w nich dalsze daty co do wyrabiania, zużywania i zapotrzebowania.

§ 2.

Przedsiębiorstwa, produkujące kolofonię i olej terpentynowy, lub prowadzące handel niemi, mogą oddawać je tylko zarządowi wojskowemu lub osobom i przedsiębiorstwom, upoważnionym przez Ministerstwo handlu. Są one obowiązane na mocy zarządzenia Ministerstwa handlu do oddawania oznaczonych w nich zasobów wymienionym w zarządzeniu osobom lub przedsiębiorstwom po cenie odpowiadającej oznaczonym, najwyższym cenom.

§ 3.

Za każde działanie wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze powiatowe karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wr.

Spitzmüller wr.

390.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami skarbu, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 14. grudnia 1915,

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla
żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Za kolofonię (żywicę terpentynową, szklistą,
skrzypcową itp.) i olej terpentynowy i za nadające
się do ich wyrabiania rodzaje żywicy, ustanawia
się następujące, najwyższe ceny:

	Ze skutkiem	
	do dnia 31. marca 1916	począwszy od dnia 1. kwie- tnia 1916
	Koron za cetrnar metryczny	
<i>A. Żywica:</i>		
„Smoła zgrzebana“ . . .	150	65
„Smoła wyciekająca“ . .	190	105
<i>B. Kolofonia:</i>		
Ciemny towar	220	120
Jasny, czyszczony towar pochodzenia krajowego lub zagranicznego, zwy- czajnej w stosunkach handlowych marki:		
<i>F</i>	250	140
<i>G</i>	260	150
<i>H</i>	270	160
<i>J</i>	280	170
<i>K</i>	290	175
<i>M</i>	300	180
<i>C. Olej terpentynowy:</i>		
Zwyczajny	400	300
Destylowany parą	450	350

W najwyższych cenach za żywicę zawarte
są koszty dowozu do stacyi kolejowej, leżącej
najbliższemu miejscu wydobywania, jednakowoż bez
kosztów opakowania.

Najwyższe ceny za kolofonię i olej terpentynowy
zależne są od warunku, że będzie dostar-
czony towar dobrej jakości, wolny od obcych
przymieszek i obowiązują od stacyi załadowania
łącznie z opakowaniem.

Przy sprzedażach na raty można doliczać od-
setki aż do 2% na rok ponad stopę procentową
w eskoncie wekslowym austriacko-węgierskiego
banku.

Najwyższe ceny obowiązują także dla bie-
żących zobowiązań dostawy.

§ 2.

Przywóz z zagranicy cłowej nie podpada
pod postanowienia tego rozporządzenia.

§ 3.

Za przekroczenie najwyższych cen przy sprze-
daży lub zakupie będą polityczne władze I. in-
stancji karały grzywną do 5000 koron lub are-
sztem do sześciu miesięcy. Usiłowanie obejścia,
n. p. przez zarachowanie innych towarów ponad
cenę targową, stanowi okoliczność obciążającą.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Zenker wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

391.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą Minister- stwa wojny z dnia 19. grudnia 1915

o obowiązku zgłaszania przedmiotów, składają-
cych się z ołowiu (także twardego ołowiu).

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Należy zgłosić do władzy następujące przedmioty, o ile składają się one w całości lub w znacznej części z ołowiu (także z twardego ołowiu):

1. druty, blachy i płyty, przyrządy pomocnicze, jak: podłoże ołowiane, podstawy, modele itp.,
2. plomby i inne zamknięcia,
3. ciężarki, jak ciężarki ciągnące, wyrównujące itp., nadto kule i inne towary lane,
4. tramy ołowiane i balast ołowiany łodzi żaglowych,
5. czcionki wszelkiego rodzaju, płyty stereotypowe wraz ze starym materiałem,
6. rury (także nasiarkowane i pocynowane i rury z wkładką cynową — rury płaszczowe — itd.), węże i syfony,
7. pompy i armatury, jak kurki, wentyle itp.,
8. koryta, wanny, panwie, kotły, retorty i inne aparaty, oraz kuchenne i inne naczynia,
9. wyłożenia komór, wyściółki itp.,
10. płyty do akumulatorów.

Obowiązek zgłoszenia wymienionych pod punktem 1. do 6. przedmiotów odpada, gdy łączny zapas nie przekracza 10 kg.

Przedmiotów, z których posiadacz towaru na podstawie zamówienia zarządu wojskowego ma wyrobić amunicję, oraz przedmiotów amunicyj, których on ma dostarczyć, nie potrzeba zgłaszać.

§ 2.

Wymienione w § 1. przedmioty należy zgłosić bez względu na to, czy należą one do urządzeń jakiego przedsiębiorstwa, czy trzyma się je w zapasie w celu przerobienia lub sprzedawania, lub czy służą innym celom, czy się ich na razie nie używa lub używa.

§ 3.

Zgłoszenie winien skutecznie każdy, kto takie przedmioty posiada lub trzyma w przechowaniu dla innych.

§ 4.

Zgłoszenie należy skutecznie do Ministerstwa handlu do dnia 31. stycznia 1916 według stanu z dnia 15. stycznia 1916.

Do zgłoszeń należy używać wyłożonych u władz politycznych I. instancji, u zwierzchności gminnych i u izb handlowych i przemysłowych urzędowych kart zgłoszenia. Należy do nich wpisać

w odpowiednim miejscu daty, dotyczące używania przedmiotów, ich zbędności i możliwości sprawienia przedmiotów zastępczych.

§ 5.

Nad wypełnieniem obowiązku zgłoszenia czuwa Ministerstwo handlu z przybraniem inspektorów przemysłowych lub innych organów. W tym celu można oglądać urzędownie ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady oraz wglądać w księgi przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze I. instancji nakładać kary pieniężne do 5000 K lub kary aresztu do sześciu miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 7.

Co do tych przedmiotów, które podlegają obowiązkowi zgłaszania zarówno według tego rozporządzenia, jakoteż według poprzednich rozporządzeń z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, i z dnia 29. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 101 (druty, blachy, płyty, rury, odlewy, nadto części składowe nie zużytkowanych urządzeń przedsiębiorstwa), należy skutecznie odrębne zgłoszenia także według przepisów poprzednich rozporządzeń w przewidzianych terminach.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Trnka wtr.

Spitzmüller wtr.

392.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą c. i k. Ministra wojny z dnia 21. grudnia 1915,

w sprawie obowiązku zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Następujące maszyny podlegają pod wymienionymi w § 2. warunkami obowiązkowi zgłoszenia:

1. maszyny napędowe (maszyny parowe, turbiny parowe, lokomobile, motory spalinowe, jak maszyny gazowe, motory benzynowe lub spiryтусowe i motory naftowe) o sile większej niż 10 PS, wraz z przynależnością;

2. maszyny o prądach stałych (generatory, motory lub przetwornice) o sile większej niż 5 PS wraz z przynależnością);

3. maszyny o prądach zmiennych (obrotowych) (generatory, motory) o więcej niż 4·5 KVA, wraz z przynależnością;

4. transformatory o więcej, niż 4·5 KVA, wraz z przynależnością.

§ 2.

Należy zgłosić wszystkie maszyny:

1. które są na składzie,
2. które znajdują się dopiero w robocie,
3. które są już ustawione, lecz jeszcze nie puszczane w ruch,
4. które nie są na razie puszczane w ruch.

Przed obowiązkiem zgłoszenia według punktu 2. do 4. tego paragrafu są wyjęte maszyny, będące w ruchu w okresie sezonu (przedsiębiorstwa rolnicze, fabryki cukru itp.), o ile można z pewnością przewidzieć ich puszczenie w ruch w najbliższej kampanii.

Co do maszyn przedsiębiorstw, będących przez cały rok w ruchu, odpada obowiązek zgłoszenia według punktu 2. do 4. tego paragrafu, jeśli można na pewno przewidzieć, że maszyny te będą puszczane w ruch w ciągu najbliższych trzech miesięcy.

Przy zakładach elektrycznych o silnej chwiejności obciążenia nie rozciąga się obowiązek zgłoszenia na te maszyny, które są potrzebne do wykonania największej pracy, jak również nie na dalszy zespół maszyn, służący za rezerwę. Podobnie nie podlegają zgłoszeniom przy sieciach rozdzielnych zapasy składowe transformatorów aż pracy łącznej 15% największego obciążenia sieci, jakiego się można spodziewać.

§ 3.

Zgłoszenia winien dokonać każdy, który takie maszyny wyrabia, poprawia, używa, handluje niemi, wynajmuje lub dla innych przechowuje.

§ 4.

Zgłoszenie należy uczynić poraz pierwszy do dnia 31. stycznia 1916 według stanu z dnia 15. stycznia 1916.

Jeśli się zgłoszoną maszynę sprzedaje lub komu innemu w przechowanie oddaje, to dotychczasowy posiadacz lub przechowujący ma donieść o tem w ciągu 8 dni, wymieniając nowego posiadacza lub przechowującego. Ten ostatni winien zgłosić maszynę również w ciągu ośmiu dni, o ile zachodzą dlań warunki § 2.

Jeśli puszcza się w ruch zgłoszoną maszynę, należy o tem donieść w ciągu ośmiu dni.

Jeśli jeden z wypadków, uzasadniających obowiązek doniesienia według § 2., zajdzie po dniu 15. stycznia 1916, to należy odnośną maszynę zgłosić również w ciągu dni ośmiu.

§ 5.

Do zgłoszeń należy używać wyłożonych u Izb handlowych i przemysłowych urzędowych kart zgłoszenia.

Zgłoszenia należy skutecznie do Ministerstwa handlu. Są one przeznaczone do tego, by służyły za środek pomocniczy przy rozstrzyganiu podań o pozostawienie do wolnego używania, by zwracać uwagę wnoszących prośby, którzy chcą używać zarekwirowanych metali na budowę maszyn na to, że odpowiednie maszyny są już w zapasie.

§ 6.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia będzie czuwać Ministerstwo handlu, przybierając do tego inspektorów przemysłowych lub inne organa. W tym celu można zwiedzać urzędownie ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady i oraz wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za przekroczenia przepisów tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancji karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

393.**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrami skarbu,
robót publicznych i obrony krajowej
i za zgodą Ministra wojny
z dnia 22. grudnia 1915,**

w sprawie ustanowienia najwyższych cen za niewyprawne skórki cielęce, wyprawne skórki cielęce i skóry rozdwojone.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Za niewyprawne skórki cielęce, nadto za skóry cielęce garbowane roślinnie i sposobem kombinowanym i za skóry rozdwojone, ustanawia się ceny najwyższe, wymienione w załączonych spisach I. i II.

§ 2.

Ceny najwyższe nie mają zastosowania do sprowadzonego z poza granicy cłowej towaru.

Związki, służące dobru powszechnemu, zajmujące się skupowaniem na cele wojenne skór surowych, skórek i skór wyprawnych, mogą otrzymać ze strony Ministerstwa handlu w porozumieniu z zarządem wojskowym pozwolenie sprzedawania towaru o ograniczonej cenie z dodatkiem do ustanowionych najwyższych cen.

§ 3.

Postanowienia tego rozporządzenia mają zastosowanie także do istniejących zobowiązań dostawy o tyle, o ile tych zobowiązań w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia jeszcze nie wypełniono. W miejsce umówionych przytem wyższych cen obowiązują ustanowione w rozporządzeniu najwyższe ceny.

Zawarte po wejściu w życie tego rozporządzenia umowy są nieważne, o ile odbiegają od przepisów rozporządzenia na niekorzyść kupującego.

§ 4.

W ubikacjach, w których znajduje się drobna sprzedaż wyprawnej skóry cielęcej lub srykó rozdwojonej, należy umieścić na widocznym dla każdego miejscu odbitkę lub odpis załączonego do tego rozporządzenia wykazu II.

§ 5.

Podpadająca pod postanowienia tego rozporządzenia wyprawna skóra cielęca (skóra garbowana roślinnie i kombinacją roślinno-mineralną), puszczona przez producentów skóry w obrót po dniu 10. stycznia 1916, musi być na każdej szluzie oznaczona trwałem i wyraźnie czytelnym odbiciem, które ma zawierać oznaczenie firmy producenta i podanie rodzaju garbowania skóry.

To ostatnie ma stosownie do rodzaju garbowania opiewać:

„Czyste garbowanie korą“

„Garbowanie wyciągowe“

„Kombinowane mineralne garbowanie“.

Oznaczenie to należy także podać w rachunkach producentów skóry i handlarzy.

§ 6.

Sprzedaż oznaczonych w § 1. przedmiotów po wyższej, niż oznaczona najwyższa cena, jest wzbroniona. Kto działa wbrew temu zakazowi, pośredniczy w interesach, które mają być zawarte po wyższej cenie, lub w inny sposób przy ich zawarciu współdziała, lub kto dopuści się innego działania przeciw przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez władzę polityczną I. instancji grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 7.**Postanowienia**

1. § 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140, co do ewentualnej przymusowej sprzedaży towaru o cenie ograniczonej,

2. §§ 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, co do zabezpieczenia podlegających obowiązkowi zgłoszenia zapasów i przymusowego odebrania niezgłoszonych zapasów i

3. § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 197, co do uwzględniania usiłowania obejścia wydanych przepisów jako okoliczności obciążającej, mają być odpowiednio zastosowane przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 10. stycznia 1916.

Georgi wlr.

Leth wlr.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

Wykaz I.

Najwyższe ceny za niewyprawne skórki cielęce.

a) Skórki cielęce z głową i „krótką nogą“:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 4 kg	3-20	3-00	2-70
od 4-10 do 5-30 kg	3-50	3-30	3-00
od 5-40 kg i ponadto	3-70	3-50	3-20

b) Cielęta odstawione od matki i jednoroczne byki z głową i „krótką nogą“:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 4 kg	2-80	2-60	2-30
od 4-10 kg do 5-30 kg	3-10	2-90	2-60
od 5-40 kg do 10 kg	3-30	3-10	2-80

Dla sztuk, których waga przed soleniem przekracza 10 kg, obowiązują ceny, oznaczone dla wołowych.

c) Skórki cielęce z „krótką nogą“ bez głowy:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 3-50 kg	3-71	3-48	3-13
od 3-60 do 4-50 kg	4-06	3-83	3-48
od 4-60 kg i ponadto	4-29	4-06	3-71

d) Cielęta samożące i jednoroczne byki z „krótką nogą“ bez głowy:

Waga skórki	Cena w koronach za kilogram solonych skórki, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 3·50 kg	3·25	3·02	2·67
od 3·60 do 4·50 kg	3·60	3·36	3·02
od 4·60 do 9 kg	3·83	3·60	3·25

Dla sztuk, których waga przed soleniem przekracza 9 kg, obowiązują najwyższe, ustanowione dla skór wołowych ceny.

e) Podział na klasy:

- I. Klasa: wszystkie skórki z wyjątkiem wymienionych przy klasie II. i III.;
- II. klasa: skórki, które ściągnięto w Galicyi;
- III. klasa: skórki, które ściągnięto w Bośni i Hercegowinie lub w Dalmacyi.

f) Odliczenia:

Za skórki z $\left\{ \begin{array}{l} \text{„długą nogą“} \quad . \quad 5\% \\ \text{kością ogonową} \quad . \quad 5\% \\ \text{mięsem z głowy} \quad . \quad 5\% \end{array} \right\}$ od najwyższych cen, wymienionych pod a) do d).

g) Podział według gatunku (sortyment):

Najwyższe ceny obowiązują dla:

- Ia (pierwsza, *prima*-)jakość. Są to zdrowe, oczyszczone z mięsa skórki, z najwyżej jedną dziurą poza rdzeniem, to jest nie dalej jak na szerokość ręki od brzegu brzucha lub głowy, a zresztą są wolne od dziur lub cięć;
- Ila (druga, *secunda*-)jakość stanowią skórki dziurawe i pocięte. Najwyższa cena za skórki drugiej jakości przedstawia się o 25 h za kilogram niżej, od ceny najwyższej, obliczonej według postanowień pod a) do f) za skórki pierwszej jakości.

h) Należytość za sól za kilogram skórki 4 h.

i) Za zielone niesolone skórki (o ile skórki według wspólnych postanowień mogą być sprzedawane w tym stanie) przedstawia się najwyższa cena o 12% niżej, od ceny najwyższej za skórki solone, obliczona pod a) do g).

k) Za wysuszone skórki wynosi najwyższa cena dwukrotną najwyższą cenę, obliczoną według postanowień pod a) do g) za solone skórki.

Postanowienia wspólne.

1. Najwyższe ceny rozumie się na składzie łączne ze zwykłym opakowaniem i osznurowaniem.
2. W handlu pośrednim można żądać cen najwyższych z dodatkiem 4%, w czym się mieszczą koszty przesyłki sprzedanych skór aż do stacyi naładowania.
3. Producenci skóry mogą swym zakupującym (komisyjnerom, agentom) udzielić osobnej prowizji do 1%.
4. Żądane przy sprzedażach na raty odsetki nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy procentowej w eskoncie wekslowym austriacko-węgierskiego Banku o więcej, niż o 2%.
5. Skórkami można handlować tylko na wagę, po odważeniu w stanie niesolonym lub suszonym. Rzeźnicy i masarze mogą dawać na sprzedaż także zielone, niesolone skórki.

Wykaz II.

A. Ceny najwyższe za skóry cielece, garbowane roślinnie i sposobem kombinowanym.

Rodzaj	Garbowanie	Waga	Koron
Brązowa, czarna, wysmarowana czarna wygładzona nieparzona	Garbowanie skombinowane za pomocą materiałów roślinnych i mineralnych materiałów garbowniczych	przy wadze od sztuki	
		do 1·4 kg	22.—
		ponad 1·4 kg	22·75
	Garbowanie materiałami roślinnymi z użyciem wyciągów	do 1·4 kg	24.—
		ponad 1·4 kg	24·75
	Garbowanie tylko dębnicą	do 1·4 kg	25.—
ponad 1·4 kg		25·50	
czarna wygładzona parzona, czarna ziarnista	Cena najwyższa jest niższa o 2 K, jak ceny najwyższe, ustanowione powyżej stosownie do poszczególnych rodzajów garbowania i rozmaitych wag sztuki.		

Warunkiem tych najwyższych cen jest dostarczanie skóry najlepszego garbowania i przy użyciu skór bez skaz z „krótką nogą“, bez głowy. Za mniej wartościowy towar należy płacić cenę odpowiednio niższą. Umowy, odbiegające od tego przepisu na niekorzyść kupującego, są nieważne.

B. Ceny najwyższe za skóry rozdwojone, garbowane roślinnie i sposobem skombinowanym.

Rodzaj	Koron za kilogram używanych w handlu rodzajów		
Garbowana korą, niewyprawiona, niesortowana skóra grzbietowa, rozdwojona	7		
garbowane korą, niewyprawione skóry grzbietowe rozdwojone na kamasze i skórę wierzchnią	8		
wyprawiona skóra grzbietowa pod podeszwy	8		
napojona tłuszczem brązowa lub czarna rozdwojona skóra grzbietowa wierzchnia	I a : 12	Media : 10	II a : 8
wyprawiona grzbietowa skóra rozdwojona na kamasze	I a : 12	II a : 10	
wyprawiona, pociągnięta lakiem grzbietowa skóra rozdwojona na kamasze	13·50		

Sprzedana jako towar pierwszej jakości rozdwojona skóra musi być wolna od robaków i cięć i nie może wykazywać zresztą żadnych uszkodzeń.

Postanowienia wspólne.

1. Ceny najwyższe, mieszczące w sobie także koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki do stacyi naładowania, obowiązują dla sprzedaży przez producentów.
2. W handlu hurtownym, to jest w myśl tego rozporządzenia w obrocie między firmami handlującymi skórą a tymi, którzy je odsprzedają, z wielkimi przedsiębiorstwami, przerabiającymi skórę lub ze związkami drobnych przemysłowców, przerabiających skórę, można doliczać dodatek aż do 4% do cen najwyższych. Tu mieszczą się również koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki towaru do stacyi załadowania.
3. W drobnym handlu można żądać wymienionych pod *A* i *B* najwyższych cen z dodatkiem aż do 11%.
4. W drobnym handlu krajaną skórą (wycinkami skóry) nie można żądać wyższych cen od tych, które wynikają na podstawie poprzednich cen najwyższych przy przestrzeganiu używanego dotąd dla poszczególnych częściowych wycinków obliczania cen.
5. Żądane ewentualnie przy sprzedażach na raty odsetki nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy procentowej eskontu wekslowego austriacko-węgierskiego Banku o więcej, niż o 2%.
6. Wymienione rodzaje skór można sprzedawać tylko na wagę.

394.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
24. grudnia 1915**

**o utracie adwokatury z powodu opuszczenia
obszaru państwowego w czasie wojennym.**

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

(1) Adwokaci i kandydaci adwokacy, którzy opuścili swe miejsce zamieszkania przed wybuchem lub podczas wojny i od tego czasu przebywają poza granicami austriacko-węgierskiej Monarchii, winni powrócić do Austrii do dnia 31. stycznia 1916, donieść zaraz Ministerstwu sprawiedliwości o swym pobycie w krajach tutejszych i równocześnie usprawiedliwić swą nieobecność.

(2) Jeśli na przeszkodzie dla powrotu na czas do Austrii stoi nieprzewyciężona przeszkoda, której nieobecny sam niezawinił, to ma on w ciągu ustawowego terminu udowodnić wobec Ministerstwa sprawiedliwości przeszkodę i usprawiedliwić swą nieobecność, oraz zaraz po ustaniu przeszkody powrócić do Austrii i uczynić zadość obowiązkowi doniesienia.

(3) Jak długo adwokaci lub kandydaci adwokacy przebywają poza granicami Monarchii austriacko-węgierskiej lub ich nieobecność nie zostanie uznana przez Ministra sprawiedliwości lub przez Najwyższy Trybunał (§ 2.) za usprawiedliwioną, nie można uczynić zadość ich prośbom o wykreślenie z listy adwokatów lub kandydatów adwokackich.

§ 2.

Przeciw adwokatom lub kandydatom adwokackim, którzy wbrew przepisowi § 1. nie powrócili na czas do Austrii lub nie mogą usprawiedliwić swej nieobecności, orzeknie Najwyższy Trybunał na wniosek generalnego Prokuratora wykreślenie z listy adwokatów lub kandydatów adwokackich.

§ 3.

(1) Najwyższy Trybunał spowoduje doręczenie wniosku generalnego Prokuratora adwokatowi lub kandydatowi adwokackiemu, jeśli on przebywa w Austrii, w przeciwnym zaś razie ustanowionemu dla kuratora adwokatowi do oświadczenia się w ciągu czternastu dni.

(2) Na wniosek należy po przedsięwzięciu dochodzeń, które się za potrzebne uważa. rozstrzygnąć uchwałą po ustnej, niepublicznej rozprawie i po wysłuchaniu generalnego Prokuratora i adwokata (kandydata adwokackiego) lub ustanowionego dla kuratora.

(3) Opiewająca na skreślenie uchwała staje się ważną z chwilą ogłoszenia.

§ 4.

Adwokat lub kandydat adwokacki, który w myśl § 2. został skreślony z listy, może tylko za zezwoleniem Ministra sprawiedliwości zostać napowrót albo na nowo wciągnięty do listy adwokatów lub do listy kandydatów adwokackich.

§ 5.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 24. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

395.**Rozporządzenie Ministra handlu
i Ministra obrony krajowej z dnia
29. grudnia 1915,**

**w sprawie zbadania zapasów bawełny i przędz
bawełnianych i ograniczenia przerabiania bawełny.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowieniom tego rozporządzenia podlegają: bawełna, odbytki i odpadki bawełny, effilochés i bawełna sztuczna zarówno w oryginalnych balach jak w otwartym stanie i we wszystkich stadyach

manipulacji i to w stanie surowym, bielona lub farbowana, oraz nici bawełniane wszelkiego rodzaju, niezależnie od chwili dowozu wymienionych materiałów do austriacko - węgierskiego obszaru cłowego.

§ 2.

Kto oznaczonych w § 1. towarów w sposób przemysłowy używa, przerabia je, wyrabia lub ma w przechowaniu, jest obowiązany do zgłoszenia najdalej do dnia 11. stycznia 1916 zasobów, znajdujących się w dniu 31. grudnia 1915 w jego przedsiębiorstwie, względnie w jego składach, do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali bawełnianej, Wiedeń, I., ulica Maryi Teresy 32/34 według podanych dalej przepisów.

W dalszym ciągu należy skutecznie to zgłoszenie do dnia 11. każdego miesiąca według stanu z dnia 1. odnośnego miesiąca.

Materyały, które w dniu 31. grudnia 1915, lub w dalszym ciągu w dniu 1. każdego miesiąca znajdują się w transporcie, winien odbiorca donieść bezzwłocznie po nadejściu przesyłki. Materyały, złożone u spedytorów, mają zgłosić nie ci ostatni, lecz uprawnieni do rozporządzania nimi.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne we wszystkich ich składach i zakładach przedsiębiorstwa zapasy wynoszą mniej, niż 300 *kg*.

Doniesienia należy skutecznie wyłącznie na kartach, jakich można dostać w drodze Centrali bawełnianej i które należy wypełnić we wszystkich rubrykach na podstawie specjalnych, uwidocznionych na tych kartach przepisów.

Dla zapasów, znajdujących się w posiadaniu c. k. kolei państwowych obowiązują osobne postanowienia.

Wyjęte od przepisów tego paragrafu są odbytki i odpadki bawełniane, effilochés i sztuczna bawełna, których zgłaszanie zarządzono w § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 335.

§ 3.

Mieszanie, bielenie, farbowanie, wyprzedzanie i inne przerabianie bawełny, odbytków i odpadków bawełnianych, effilochés i sztucznej bawełny, samych lub z jakimkolwiek innymi przedziwami, jest począwszy od trzeciego dnia po ogłoszeniu rozporządzenia, o 6. godzinie rano, dozwolone tylko o tyle, o ile na przerobienie zostanie udzielone od wypadku do wypadku osobne pozwolenie.

Wyjęte od tego postanowienia są te zasoby, których przerobienie było dopuszczalne na podstawie § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia

15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, i na mocy dołączonego do tego rozporządzenia wykazu, względnie na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 356, o ile dostarczono dowody o użyciu tych ilości w myśl wymienionych rozporządzeń.

Za dostarczony dowód uważa się, gdy odnośne karty na załączniki lub zgłoszenia (formularze Bz 2, 3, 4, 13 i 17) w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia wpłynęły już do Centrali dla bawełny.

§ 4.

Prośby o pozwolenie na każdego rodzaju przerobienie lub używanie bawełny, odbytków i odpadków bawełnianych, effilochés i sztucznej bawełny należy wnosić do Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali bawełnianej, używając do tego formularzy, jakich można tam otrzymać i które należy wypełnić dokładnie we wszystkich rubrykach.

Prośby o przerobienie względnie użycie wymienionych materiałów w celu wypełnienia zamówień zarządu wojskowego, rozstrzyga Ministerstwo wojny, wszystkie inne prośby Ministerstwo handlu.

Jeśli te prośby dotyczą zamówień innych władz centralnych, wejdzie Ministerstwo handlu co do takich próśb w porozumienie z temi władzami centralnemi.

Dla dostarczenia effilochés i bawełny sztucznej c. i k. Ministerstwu wojny w celu wyrabiania środków wybuchowych, reskrypt zamawiający Ministerstwa wojny znaczy tyle, co zezwolenie.

§ 5.

Dla zapewnienia dotrzymania przepisów tego rozporządzenia ustanowi Ministerstwo handlu organa kontrolne, które mają każdego czasu wstęp do przedsiębiorstw, tem rozporządzeniem objętych i którym należy na żądanie udzielić wglądu do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa, korespondencji i innych zapisków.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w niem zobowiązań, będą polityczne władze pierwszej instancji karaty grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem tracą moc obowiązującą

rozporządzenia ministeryalne z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, i z dnia 6. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 356.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

396.

Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej z dnia 29. grudnia 1915,

w sprawie badania zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Badanie zapasów.

§ 1.

Badaniu zapasów podlegają: towary tkane i dziane, wyrabiane z samej przędzy bawełnianej lub z domieszką przędzy lnianej, a mianowicie:

- a) materiały bawełniane według przepisu zarządu wojkowego;
- b) inne materiały bawełniane, do których używa się przędzy poniżej ang. Nru. 60., z wyjątkiem materiałów na meble i firanki, zasłon, koronek, tiulów i haftów;
- c) gotowej bielizny męskiej, wyrabianej z bawełny na drutach, dzianej lub wyrabianej z materiałów bawełnianych tkanych lub dzianych;
- d) inne, służące do celów wojskowych artykuły konfekcyjne jak uniformy, pościel, plecaki, worki na chleb, płaty namiotowe, chusty na szyję, opaski, baszłyki, taśmy, strzemionka itd. we wszystkich stadyach produkcji;
- e) prześcieradła, ręczniki, chustki do nosa, sienniki, szmaty do filtrowania i wyciskania;
- d) surowa i bielona wata bawełniana i inne, wyrabiane z bawełny artykuły sanitarne.

Stwierdzeniu zapasów podlega nadto gotowa bielizna męska z półwełny lub z czystej wełny, dziana lub robiona na drutach, lub wyrabiana z półwełnianych, względnie z wełnianych materiałów tkanych i dzianych, oraz bawełniane nici do szycia.

§ 2.

Osoby, firmy, związki i korporacje autonomiczne, które oznaczone w § 1. przedmioty w sposób przemysłowy lub w celach dobra powszechnego wyrabiają, używają ich, przerabiają lub trzymają w przechowaniu, są obowiązani do zgłoszenia do dnia 11. lutego 1916 według podanych dalej postanowień do Ministerstwa handlu przez Zjednoczoną austriacką i węgierską Centralę dla bawełny, Wiedeń, I., ulica Maryi Teresy 32/34. znajdujących się w dniu 31. stycznia 1916 w ich przedsiębiorstwach lub ubikacjach składowych zasobów.

Towary, znajdujące się w dniu 31. stycznia 1916 w transporcie, winien zgłosić odbiorca bezwzględnie po nadejściu przesyłki. Towary, złożone u spedytorów, winni zgłosić nie ci ostatni, lecz ci, którzy są uprawnieni do rozporządzania nimi.

Kto co do wymienionych w § 1. przedmiotów posiada bezpośrednio zamówienie na dostawę ze strony c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewsko-węgierskiego Ministerstwa obrony krajowej, jest bez względu na obowiązek doniesienia obowiązany donieść o tych ilościach według miary (ilości sztuk) i przybliżonej wagi, do których dostarczenia jest on w dniu 31. stycznia 1916 jeszcze obowiązany. Za takie, których należy dostarczać, uważa się w myśl tego rozporządzenia te ilości, których dostawca nie oddał jeszcze w dniu 31. stycznia 1916 zakładowi przewozowemu w celu przeniesienia do władzy, która zamówienie uczyniła.

Zgłoszenia należy skutecznie wyłączać wyłącznie na urzędowych kartach, które można otrzymać z Centrali bawełnianej i które należy wypełnić dokładnie we wszystkich rubrykach.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne zapasy we wszystkich zakładach przedsiębiorstwa lub składach są razem wzięte mniejsze, niż 10.000 metrów materiałów, podlegających zgłoszeniu, lub 500 sztuk artykułów konfekcyjnych, jeśli zapasy składają się z rozmaitych gatunków, lub 1000 metrów, względnie 300 sztuk, jeśli zapasy składają się z jednego gatunku.

Dla znajdujących się w posiadaniu c. k. kolei państwowych zapasów, obowiązują osobne przepisy.

Ograniczenia co do przerabiania i pozbywania.

§ 3.

Istniejące w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia zapasy surowej, pojedynczej lub dwojonej przędzy poniżej ang. Nru 60. mogą być użyte tylko łądź bezpośrednio bądź pośrednio do wykonania zamówień

zarządu wojskowego lub też cesarsko-królewskiej albo królewskiej węgierskiej władzy, albo rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego.

Towary surowe, wyrobione z pojedynczej lub dwojonej przędzy poniżej Nr. 60, mogą być użyte tylko bądź bezpośrednio bądź pośrednio do wykonania zamówień zarządu wojskowego albo też cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy, oraz rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego.

Dozwolone jest nadto wyrabianie, względnie używanie takich towarów surowych na worki dla zboża i otrębów, o ile dostarczono Ministerstwu handlu za pośrednictwem Centrali bawełnianej dowodu, że wyrabianie lub używanie jest potrzebne do wypełnienia tych zamówień na worki, których udzielono przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Dowód takiego używania należy przedłożyć Ministerstwu handlu w drodze Centrali bawełnianej, jak następuje:

a) Dla wyrobów, które służą do wykonania zamówień zarządu wojskowego albo cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy, oraz rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego, przez mające moc przysięgi oświadczenie, jakie ma wystawić in duplo bezpośredni dostawca tej władzy, o celu używania tych wyrobów.

O ile nie pobiera się ich od samego bezpośredniego dostawcy wojskowego, mają to oświadczenie wypełnić i podpisać razem wszystkie biorące udział w dostawie firmy.

b) Dla wyrabiania względnie używania towarów do wyrabiania worków na zboże, mąkę i otręby, przez potwierdzenie Centrali dla bawełny.

Dla przedłożenia oświadczenia udziela się co do udzielonych już przy wejściu w życie rozporządzenia zamówień zarządu wojskowego albo cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy albo rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego, terminu do dnia 15. stycznia 1916.

Podobnego terminu udziela się do dostarczenia dowodu na udzielenie do chwili wejścia w życie tego rozporządzenia zamówień worków na zboże, mąkę i otręby.

Każde inne przerabianie, sprzedawanie lub dostarczanie tych przędz lub towarów surowych jest dopuszczalne tylko na podstawie osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu, które należy uzyskać za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

Zezwala się na przerobienie, względnie na używanie surowej pojedynczej lub dwojonej przędzy poniżej Nru 60, albo wyrobionej z tej przędzy surowych towarów, o ile jest to potrzebne do ukończenia procesu roboty, rozpoczętego już w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia. Kto pragnie uczynić użytek z tego zezwolenia, winien donieść o tem zapomocą osobnej karty zgłoszenia, jaką można otrzymać z Centrali dla bawełny i którą należy tej ostatniej odesłać po dokładnem wypełnieniu wszystkich rubryk.

Postanowienia końcowe.

§ 4.

Dla zapewnienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu ustanowić własne organa kontrolne, które mają każdego czasu wstęp do wszystkich przedsiębiorstw, tem rozporządzeniem objętych i którym należy na żądanie zezwolić na wgląd do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa korespondencji i innych zapisków.

§ 5.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą polityczne władze pierwszej instancji karały grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie ministerjalne z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 269.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumery **rocznej**, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "	"	1914 " . . .	15 " — "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.